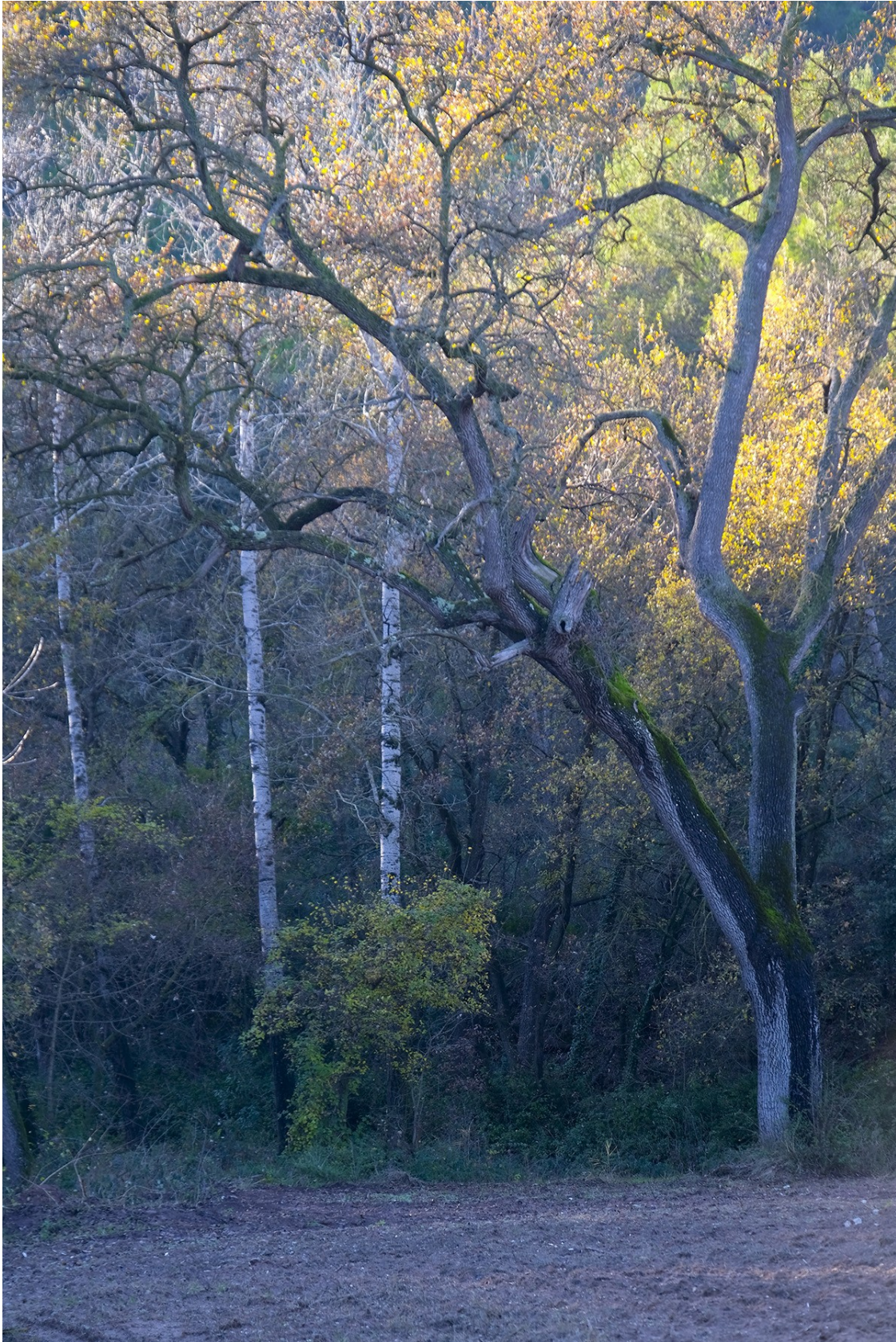

?Emocions ambientals

Fa uns mesos, a mitjans de novembre del 2020, es va produir una salvatjada ambiental al bosc de ribera de la riera de Rajadell, a tocar dels camps de la Teula i del Forn de la finca de la Noguera (Rajadell), zona molt sensible ecològicament.

Un roure encara viu del camp de la Teula (Rajadell).

S'hi va fer una tala massiva d'aquests boscos, amb l'argument que calia eixamplar els camps de conreu. Uns seixanta o setanta arbres, roures, sobretot, pins, algun àlber i algun pollancre. La majoria amb edats compreses entre els vint i trenta anys, però alguns entre cinquanta i setanta. Aquesta tala es va saltar totes les normatives establerts. I de passada, es va malmetre tot el camí que anava paral·lel al bosc de ribera que formava part del clàssic itinerari Natura i modernisme, de la riera de Rajadell. Vaig anar a veure la maltempsada ecològica per fer algunes fotografies testimonials.

Amics i coneguts em van preguntar si n'havia sortit molt tocat durant la visita a la destrossa ecològica perpetrada unilateralment per l'empresa de *gestió* forestal contractada ingènuaament pel propietari. Els vaig respondre que, mentre passejava, les emocions que afloraven eren de tristor i ràbia. Una de les amigues m'enviava un conte d'en Jorge Bucay titulat *Tristesa i fúria*, que venia a dir que la tristesa i la ràbia -o la ira o la fúria- sempre van de la mà. La ràbia és només una disfressa de la tristesa. Impotència, ràbia i tristesa. Impotència de veure que l'impacte ambiental i ecològic produït era del tot irreversible. La tristesa per la pèrdua del plaer estètic en contemplar el paisatge. Aquesta pèrdua va aixecar un una forta ràbia contra els causants. Aquestes emocions sorgeixen i es barregen amb pensaments: pensar que uns ignorants han fet desaparèixer la bellesa i la funcionalitat ecològica de l'espai.

Els pensaments i les emocions els podem fer canviar amb les accions. Una primera acció ha estat compartir els fets. Però, com podem transformar la força de la ràbia en canvi? És clar: exigint a les diverses administracions, que han permès amb deixadesa que es produeixi tal salvatjada, i al càndid i confiat propietari, la restauració de l'espai al més aviat possible. Això ho està fent l'entitat manresana Meandre. És una pena i una sort que la feina que haurien d'estar fent les administracions competents en la matèria per vetllar per aquestes joies ecològiques s'estigui fent des de les entitats ecologistes locals.